

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 322/2025-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov **JANOLI, s. r. o.**, Uzovce 26, IČO 36 515 507, **ČECHOVO, s. r. o.**, Námestie slobody 39, Sabinov, IČO 46 186 484, **JASTA Slovakia, s. r. o.**, Orechová 5, Prešov, IČO 36 491 799, a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených **URBAN & PARTNERS s. r. o.**, advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Správneho súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. BA-8Sa/46/2023 (pôvodne sp. zn. 8Sa/20/2019) po právoplatnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 506/2023-61 z 24. januára 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 6. mája 2025 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 47 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie postupom Správneho súdu v Bratislave (ďalej len „správny súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. BA-8Sa/46/2023 (pôvodne sp. zn. 8Sa/20/2019) po právoplatnosti nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 506/2023-61 z 24. januára 2024. Navrhujú, aby ústavný súd priznal každému z nich primerané finančné zadosťučinenie po 5 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti jej príloh a ostatného spisového materiálu vyplýva, že sťažovatelia podali 28. marca 2019 správnu žalobu proti inému zásahu orgánu verejnej správy, a to Protimonopolného úradu Slovenskej republiky, ktorého sa mal dopustiť v súvislosti s realizáciou oprávnení vykonaných v konaní vedenom pod sp. zn. 0009/OKT/2017. Správne súdne konanie bolo

vedené pôvodne Krajským súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 8Sa/20/2019 a po podaní kasačnej sťažnosti a zrušení rozhodnutia uznesením Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „kasačný súd“) sp. zn. 5Shk/2/2022 z 20. marca 2023 a po vrátení veci je, resp. bolo ďalej vedené správnym súdom pod sp. zn. 8Sa/46/2023.

3. Z vlastnej rozhodovacej činnosti ústavný súd zistil, že u sťažovateľov ide v poradí už o siedmu ústavnú sťažnosť na napadnuté konanie, z ktorých prvé štyri boli odmietnuté ako zjavne neopodstatnené (uznesenia ústavného súdu vo veciach sp. zn. II. ÚS 338/2020 zo 7. júla 2020, sp. zn. I. ÚS 493/2020 z 27. októbra 2020, sp. zn. II. ÚS 244/2021 zo 6. mája 2021 a sp. zn. III. ÚS 75/2022 z 10. februára 2022).

4. Nálezom č. k. II. ÚS 506/2023-61 z 24. januára 2024 (právoplatným 13. februára 2024) ústavný súd konštatoval porušenie sťažovateľmi namietaných práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal správne súdu v konaní vedenom pod sp. zn. BA-8Sa/46/2023 konať bez zbytočných prietahov a sťažovateľom priznal primerané finančné zadost'učinenie po 500 eur každému z nich a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

5. V poradí šiesta ústavná sťažnosť sťažovateľov (v zložení ARTRA, s. r. o., JANOLI, s. r. o., ČECHOVO, s. r. o., JASTA Slovakia, s. r. o., a [REDAKOVANÉ]) na postup správneho súdu v napadnutom konaní bola uznesením ústavného súdu č. k. III. ÚS 489/2024-25 z 19. septembra 2024 odmietnutá pre nedostatok zákonom ustanovených náležitostí, keď ústavný súd vytkol sťažovateľom, že namiesto toho, aby uviedli konkrétne skutkové tvrdenia a tieto podložili spôsobom predpokladaným zákonom č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), predovšetkým dôkazom o nariadení a priebehu pojednávania z 23. mája 2024, zbytočne v piatich samostatných ústavných sťažnostiach vždy na deviatich stranách uvádzajú rozvláchnu argumentáciu, ktorej základom je neadresná a neprehľadná judikatúrna koláž. Tiež konštatoval, že okrem toho nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie ústavných práv (I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, I. ÚS 66/02). Od posledného nálezu ústavného súdu do podania ústavných sťažností sťažovateľov uplynula doba niečo viac ako polroka, počas ktorého správny súd nariadil jedno pojednávanie. Takýto postup správneho súdu neodôvodňuje záver o opätovnom porušení ústavných práv sťažovateľov. Intenzita zásahu do ústavných práv sťažovateľov bola zohľadnená v nedávnom náleze ústavného súdu a zo strohého opisu postupu správneho súdu, ktorý sa nevyznačoval úplnou nečinnosťou, nemožno dospieť k záveru o opätovnom porušení ústavných práv sťažovateľov (body 4 a 5 označeného uznesenia ústavného súdu). Sťažovatelia v siedmej podanej ústavnej sťažnosti opätovne namietajú existenciu zbytočných prietahov v postupe správneho súdu, dôvodiac tým, že správny súd po právoplatnosti nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 506/2023-64 z 24. januára 2023 nariadil vo veci sťažovateľov pojednávanie na 24. máj 2024. Na tomto pojednávaní správny súd meritórne nerozhodol, ale upovedomil účastníkov konania, že s poukazom na osobitosti konania o inom zásahu orgánu verejnej správy, v ktorom súd rozhoduje vo veci samej uznesením, nie je nevyhnutné ho verejne vyhlásiť. S poukazom na právnu zložitost' veci bude uznesenie účastníkom konania expedované v lehote jedného mesiaca od doručenia podania, ktorým žalobca vyšpecifikuje žalobný návrh. Právny zástupca sťažovateľov zaslal správne súdu 31. mája 2024 vyjadrenie žalobcov, na ktoré reagoval správny súd opätovnou výzvou z 10. júla 2024, ktorou opakovane vyzval právneho zástupcu žalobcov na vymedzenie žalobného návrhu. Žalobcovia špecifikovali svoj žalobný návrh

1. augusta 2024. Správny súd vo veci sťažovateľov rozhodol uznesením č. k. BA-8Sa/46/2023-671 z 23. decembra 2024, ktorým žalovanému prikázal zničiť všetky dôkazy, podklady a listiny z dôvodu nezákonnosti, ktoré tvorili podklad na vydanie prvostupňového a druhostupňového rozhodnutia žalovaného, v lehote 4 mesiacov od právoplatnosti uznesenia. Proti uzneseniu žalovaný podal 31. januára 2025 kasačnú sťažnosť s návrhom na priznanie odkladného účinku, ku ktorej sa sťažovatelia vyjadrili písomným podaním zo 6. marca 2025. Správny súd následne uznesením č. k. BA-8Sa/46/2023-830 z 8. apríla 2025 predĺžil lehotu na vykonanie povinnosti uloženej žalovanému do 7. júna 2025.

II.

Argumentácia sťažovateľov

6. Sťažovatelia opakovane, citujúc početnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva a judikatúru ústavného súdu k problematike zbytočných prietahov, namietajú, že ani po viac ako šiestich rokoch vedenia napadnutého konania na prvom stupni nie je toto skončené v merite veci a v časti náhrady trov konania a ich výšky.

6.1. K právnej a faktickej zložitosti veci (vo fáze konania po podaní kasačnej sťažnosti, pozn.) poukazujú na nenáročnosť agendy týkajúcej sa predkladania spisového materiálu na kasačnom súde, ktorú vykonávajú vyšší súdni úradníci, keďže táto agenda spočíva primárne v zasielaní písomných vyjadrení stranám sporu. Sťažovatelia tvrdia, že sa o vznik prietahov svojím správaním nepričinili, keďže predloženie súdneho spisu kasačnému súdu je výlučne úlohou správneho súdu.

6.2. K postupu súdu uvádzajú, že správny súd aj napriek vydaniu meritórneho uznesenia 23. decembra 2024 stále vykonáva administratívne úkony spojené s predložením súdneho spisu kasačnému súdu, a to po dobu dlhšiu ako 3 mesiace od podania kasačnej sťažnosti. Uznesením z 8. apríla 2025 správny súd predĺžil žalovanému lehotu na zničenie dôkazov použitých voči žalobcom v správnom konaní, čím právna neistota sťažovateľov aj napriek právoplatnému meritórnemu rozhodnutiu naďalej trvá. Bez predloženia súdneho spisu kasačný súd nemôže o podanom opravnom prostriedku žalovaného ani o jeho návrhu na priznanie odkladného účinku rozhodnúť. Okrem toho kasačný súd po predložení veci bude potrebovať čas na rozhodnutie, uvedené rozhodnutie písomne vyhotovíť a následne doručiť sporovým stranám. Ak kasačný súd rozhodne zrušujúcim rozhodnutím, celá vec sa vráti tretíkrát pred správny súd. Sťažovatelia poukazujú aj na to, že neoddeliteľnou súčasťou napadnutého konania je aj rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania a ich výške [§ 175 ods. 2 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“)].

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Predmetnom posúdenia ústavného súdu bol v konkrétnom prípade sťažovateľov postup správneho súdu v napadnutom konaní z hľadiska existencie a príčin vzniku zbytočných prietahov osobitne v období po právoplatnosti nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 506/2023-61 z 24. januára 2024, právoplatného 13. februára 2024 až dosiaľ (ďalej len „posudzované obdobie“).

8. Podstatná časť námietok sťažovateľov smeruje k tvrdeniu o zdĺhavom postupe správneho súdu v posudzovanom období s dôrazom na jeho nečinnosť po podaní kasačnej sťažnosti žalovaným

(od 31. januára 2025, pozn.) pri vykonávaní administratívnych úkonov v súvislosti s predložením súdneho spisu na rozhodnutie kasačnému súdu.

9. Pri rozhodovaní o sťažnostiach pre porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie veci v primeranej lehote ústavný súd vychádza z toho, že ich účelom je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu, pričom k odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu (III. ÚS 171/20). Porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu: právnu a faktickú zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na význam predmetu sporu pre sťažovateľa (II. ÚS 32/02).

10. V okolnostiach danej veci ústavný súd bez striktného posúdenia spomínaných kritérií, ktoré už viackrát zohľadňoval vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach týkajúcich sa predmetného napadnutého konania, v súvislosti s námietkou sťažovateľov na postup správneho súdu v posudzovanom období konštatuje, že táto nie je opodstatnená. Správny súd vec sťažovateľov meritórne rozhodol uznesením č. k. BA-8Sa/46/2023-671 z 23. decembra 2024, proti ktorému žalovaný podal 31. januára 2025 kasačnú sťažnosť. Sťažovatelia sa k podanej kasačnej sťažnosti vyjadrili písomným podaním zo 6. marca 2025. Žalobca v 1. rade ARTRA s. r. o. predložil súdu svoje vyjadrenie 31. marca 2025. Na návrh žalovaného zo 4. apríla 2025 správny súd vydal 8. apríla 2025 uznesenie o predĺžení lehoty na splnenie povinnosti obnoviť stav pred zásahom o jeden mesiac a 9. apríla 2025 predložil súdny spis Najvyššiemu správneému súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie o kasačnej sťažnosti žalovaného. Ústavná sťažnosť sťažovateľov bola doručená ústavnému súdu 6. mája 2025. Tvrdenie sťažovateľov o tom, že napadnuté konanie nie je právoplatne skončené (napr. bod 20 ústavnej sťažnosti) a že do podania ústavnej sťažnosti nedošlo k predloženiu súdneho spisu kasačnému súdu, pričom správny súd stále vykonáva administratívne úkony s tým spojené (bod 8 odôvodnenia tohto uznesenia), nie je pravdivé.

11. Ústavný súd vyhodnotil postup správneho súdu v posudzovanom období (od 13. februára 2024) ako plynulý. Správny súd rešpektoval ústavným súdom formulovaný príkaz a vo veci sťažovateľov riadne konal vrátane výzvy sťažovateľov na špecifikáciu žalobného petitu (čo splnili 1. augusta 2024). V primeranom čase dospel aj k meritórnemu rozhodnutiu (23. decembra 2024) a napadnuté konanie tak bolo právoplatne skončené. Prietahy v postupe správneho súdu neboli ústavným súdom identifikované ani vo fáze realizácie procesných úkonov smerujúcich k predloženiu veci nadriadenému súdu podľa § 450 a nasl. SSP po podaní kasačnej sťažnosti žalovaným (31. decembra 2025). Obdobie v trvaní troch mesiacov do predloženia súdneho spisu kasačnému súdu (9. apríla 2025) nemožno považovať za kvalifikovaný prietah.

12. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny alebo čl. 6 ods. 1 dohovoru (III. ÚS 199/02, I. ÚS 154/03). Pojem „zbytočné prietahy“ je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. Len v prípade, ak ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa vyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy, môže vysloviť porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (I. ÚS 38/04, III. ÚS 24/04, III. ÚS 372/06). Tiež je potrebné uviesť, že skutočnosť, že súd nevykonáva žiadne úkony, nemusí

nevyhnutne znamenať, že nekoná a vecou sa nezaobera (pozri aj III. ÚS 106/2018). V tomto kontexte treba poukázať aj na judikatúru ústavného súdu v tom smere, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01, IV. ÚS 513/2020).

13. V prípade, ak ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, návrh odmietne ako zjavne neopodstatnený (I. ÚS 38/04, II. ÚS 199/02, III. ÚS 24/04, III. ÚS 372/06, IV. ÚS 290/04). Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľov odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

14. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

15. V závere nedá ústavnému súdu nespomenúť, že sťažovatelia v súčasnej ústavnej sťažnosti príliš nerešpektovali jeho kritiku vyslovenú v uznesení vo veci sp. zn. III. ÚS 489/2024 a obsah ústavnej sťažnosti je na 17 stranách znova vygenerovaný prevažne prepisovaním všeobecných judikatúrnych východísk bez bližších súvislostí [k tomu bližšie napr. I. ÚS 532/2024 (ZNaU 35/2024)] a navyše obsahuje aj tvrdenia nezodpovedajúce skutočnosti.

16. Celkom na záver ústavný súd dáva do pozornosti aj nepresné označenie sťažovateľa 4, lebo identifikačné znaky pre fyzickú osobu sú unifikované aj pre fyzickú osobu podnikateľa bez ohľadu na to, či vystupujú ako podnikatelia alebo nie, pretože v zmysle § 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 14 Civilného sporového poriadku zákon už nerozlišuje medzi fyzickou osobou podnikateľom a fyzickou osobou nepodnikateľom. Pri fyzickej osobe podnikateľovi možno pod pojem „iný identifikačný údaj“ subsumovať aj údaj o mieste podnikania alebo jej IČO.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. mája 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu